

ТРЕТЯТА ЖЪЛТИЦА.

(Продължение отъ III книжка.)

IV.

Прѣминъли около четире километра пъть и ето на срѣща имъ рѣка. Пъти минавалъ прѣзь рѣката, но нѣмало нито мостъ, нито нищо, съ което да се прѣмине на другия брѣгъ, а рѣката била силна и широка.

— Какво да правимъ сега? — попиталъ шивача.

— Ето какво! — отговорилъ непознатия, — ето тамъ има голѣмъ камъкъ. Трѣбва да е имало нѣкоя воденица тукъ. Да отидемъ при него!

Дошле при камъка. Той билъ голѣмъ и околчестъ. Непознатия го свалилъ въ водата, турилъ на него талигата съ коня и камъка като живъ принесель всичко на другия брѣгъ и се върнълъ отъ ново.

— Сега е нашъ реда! — казалъ шивача.

— Не, почакай! Двама наедно не може. Азъ съмъ много по тежбѣ и знамъ, че камъка едва ще може да ме принесе, а ако и ти се качишь, то ще потънемъ. По добрѣ е да прѣминемъ единъ по единъ. Нека първо азъ, че тогава ти! . . .

— А, не; азъ не съгласявамъ. По-добрѣ азъ, че тогава ти.

— Е, добрѣ! Тръгвай!

Шивача искалъ да прѣмине по-напрѣдъ, защото се страхувалъ да го не остави непознатия. Той побързалъ и се качилъ на камъка. Камъка заплувалъ съ него къмъ другия брѣгъ. Той благополучно достигнълъ до срѣдѣ рѣката, но веднага усѣтилъ че камъка взелъ да потъва. Шивача замахалъ рѣцѣ и се развикалъ:

— Потъвамъ! Потъвамъ! Помогнете, избевете ме! /